

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Atverkime savo širdis

Vyresnysis Džeraldas N. Landas
Iš Septyniasdešimties

Išsiugdykime įprotį kasdien stengtis atverti savo širdį Dvasiai.

Šiandien norėčiau pakalbėti apie tai, kaip svarbu atverti Šventajai Dvasiai savo širdis.

Po krikšto mus patvirtina ir suteikia Šventąją Dvasią. Tai dangiška dovana. Šventoji Dvasia guodžia, moko, įspėja, apšviečia ir įkvepia mus. Nefis apie tai kalba labai paprastai: „Jei įeisite į šį kelią ir gausite Šventąją Dvasią, ji nurodys jums viską, ką turėtumėte daryti.“¹ Mums reikia Šventosios Dvasios pagalbos, jei norime saugiai pereiti tai, ką apaštalas Paulius vadina „sunkiais laikais“², kuriais gyvename.

Šventoji Dvasia yra dvasinė asmenybė, todėl ji gali gyventi mūsų širdyse ir tiesiogiai bendrauti su mūsų dvasia.³ Dvasios balsas apibūdinamas kaip ramus, tylus, šnabždantis.⁴ Kaip balsas gali būti ramus? Kodėl jis lyginamas su šnabždesiu? Todėl, kad Dvasia beveik visada kalba mūsų protams ir mūsų širdims⁵, o ne mūsų ausims. Prezidentas Boidas K. Pekeris yra pasakęs: „Šventoji Dvasia kalba balsu, kurį daugiau jaučiate, nei girdite.“⁶ Jaučiame širdimi. Raštuose pranašai moko, kad asmeninis apreiškimas yra glaudžiai susijęs su širdimi. Pavyzdžiui:

Mormonas mokė: „... dėl romumo ir širdies nusižeminimo ima lankytis Šventoji Dvasia...“⁷

Alma sakė: „... tas, kuris užkietins savo širdį, gaus vis mažesnę žodžio dalį; o tam, kuris neužkietins savo širdies, bus duodama vis didesnė žodžio dalis...“⁸

Helamanas rašė nefitams: „... Jų sielos prisipildė džiaugsmo ir paguodos... dėl to, kad jie savo širdis atiduoda Dievui.“⁹

Psalmistas rašė: „Viešpats arti tų, kurie sielojasi ir gelbsti nevilties apimtuosius.“¹⁰

Argi tai nėra tai, ko visi ieškome, broliai ir seserys, – kad mus lankytų Šventoji Dvasia; kad Viešpats būtų arčiau mūsų, kad patirtume džiaugsmą ir paguodą gyvenime? Jei taip, tai bene svarbiausia, ką galime padaryti šiame gyvenime, – tai kruopščiai įvertinti savo širdies būklę.

Širdis yra delikatus dalykas. Ji yra jautri daugeliui poveikių, tiek teigiamiems, tiek neigiamiems. Kiti ją gali lengvai sužeisti. Nuodėmė ją gali numarinti. Meilė ją gali sušvelninti. Jau vaikystėje mokomės saugoti savo širdį. Mes tarsi aptveriname ją tvora su vartais. Niekas negali įeiti pro tuos vartus, jei mes jam neleidžiame.

Kai kuriais atvejais ta tvora, kuria aptveriname savo širdį, panaši į dekoratyvinę tvorelę su iškaba ant vartų „Sveiki atvykę“. Kitos širdys būna taip užgautos arba numarintos nuodėme, kad jos aptvertos storomis pustrėčio metro plieninėmis grotomis su aštria spygliuota viela. Ant vartų kabo spyna ir didelis užrašas „Įėjimo nėra“.

Į širdį vedančių vartų idėją pritaikykime kalbėdami apie apreiškimų gavimą. Nefis mokė:

„Kai žmogus kalba Šventosios Dvasios gاليا, Šventosios Dvasios gاليا neša tai į žmonių širdis.“¹¹ Vyresnysis Deividas A. Bednaris pastebėjo, kad originalus tekstas iš tikrųjų reiškia ne *į širdis*, o *širdims*: „Prašau atkreipti dėmesį, kad Dvasios gاليا neša žinią *širdžiai*, bet nebūtinai *į širdį*... Galiausiai,... žinios turinys ir Šventosios Dvasios liudijimas pateks į širdį tik tuo atveju, jei gavėjas įsileis tai.“¹²

Kodėl tik *širdžiai*? Asmens valios laisvė yra tokia šventa, kad Dangišskasis Tėvas niekada nevers žmogaus širdies, netgi turėdamas visą beribę galią. Žmonės kartais bando tai daryti, bet Dievas ne. Kitaip sakant, Dievas leidžia mums būti savo širdies sargybiniais, arba vartų sargais. Privalome savo laisva valia atverti savo širdis Dvasiai, nes ji nenaudos jėgos prieš mus.

Kaip mes atveriamė savo širdis?

Per Kalno pamokslą Gelbėtojas sakė: „Palaiminti tyraširdžiai; jie regės Dievą.“¹³ Jei kažkas yra tyras, jis nėra suterštas arba užterštas tuo, ko jame neturi būti. Be abejoj, širdies tyrumas yra viena iš svarbiausių sąlygų gauti įkvėpimą iš Dievo. Nors nė vieno iš mūsų širdis nėra tobula, kuo stropiau stengsimės išsivalyti netyrumą, tai yra išstumti tai, ko širdyje neturi būti, tuo labiau atversime ją Šventajai Dvasiai. Atkreipkite dėmesį į šį malonų pranašo Jokūbo pažadą: „O visi jūs, tyraširdžiai, pakelkite galvas ir priimkite maloningąjį Dievo žodį, ir sotinkitės jo meile.“¹⁴

Kalėdamas Liberčio kalėjime pranašas Džozefas Smitas gavo apreiškimą, apibūdinantį kai kurių širdžių būklę. „Štai, yra daug pašauktų, bet maža išrinktų. Ir kodėl gi jie neišrinkti? Todėl, kad jų širdys tiek prisirišę prie šio pasaulio dalykų ir jie tiek siekia žmonių garbės...“¹⁵

Daugelis pasaulio žmonių dabar gyvena klestėjimo ir ramybės sąlygomis. Mormono Knygoje klestėjimas dažnai nuvedavo žmones tolyn nuo Viešpaties. Mormonas įspėjo: „Galime pamatyti, kad kai tik jis savo žmonėms duoda klestėjimą, taip, jų laukų, kaimenių ir bandų padidėjimu, ir auksu ir sidabru, ir visokiais įvairios rūšies ir tipo brangiais daiktais..., tada ateina laikas, kada jie užkietina savo širdis ir užmiršta Viešpatį, savo Dievą.“¹⁶

Viešpats pažymėjo tris natūralias žmogaus širdies prisirišimo prie pasaulio dalykų pasekmes. Pirmiausia, stengiamės nuslėpti savo nuodėmes užuot išpažinę jas. Be to, siekiame patenkinti savo išdidumą ir tuščias ambicijas užuot siekę to, kas dieviška. Galiausiai, mes imame neteisiai taikyti valdžią kitų atžvilgiu.¹⁷

Pastebėkite, kad išdidumas yra natūrali žmogaus širdies prisirišimo prie pasaulio dalykų pasekmė. Išdidumas greitai atbukina mūsų širdis dvasiniams raginimams. Pavyzdžiui, Viešpats sakė: „Aš, Viešpats, nesu patenkintas savo tarnu Sidniu Rigdonu; jis išaukštino save savo širdyje ir nepriėmė patarimo, bet nuliūdino Dvasią.“¹⁸ Palyginkite tai su šiuo pažadu: „Būk nuolankus; ir Viešpats, tavo Dievas, ves tave už rankos ir atsakys tau į tavo maldas.“¹⁹

Liberčio kalėjime užrašytame apreiškime Viešpats apibūdino supasaulėjusios širdies poveikį: „Štai, dangūs atsitraukia; Viešpaties Dvasia nuliūdinta... [Ir] štai, kol tai suvoks, jis paliktas pats sau...“²⁰ Broliai ir seserys, šiais labai „sunkiais laikais“ negalime sau leisti nuliūdinti Dvasios ir būti palikti patys sau.

Kartoju, nuo mūsų širdies būklės tiesiogiai priklauso mūsų jautrumas dvasiniams dalykams. Išsiugdykime įprotį kasdien stengtis atverti savo širdį Dvasiai. Kadangi esame savo širdies

sargybiniai, galime pasirinkti padaryti būtent taip. Būtent mes pasirenkame, ką įsileisti, o ko ne. Laimė, Viešpats nori padėti mums pasirinkti išmintingai.

Baigiu liudydamas Dviem Jo pažadais tiems, kurie siekia ateiti pas Jį: „Todėl, mano mylimi broliai, melskitės savo Tėvui iš visų širdies jėgų, kad būtumėt pripildyti [Jo] meilės,... idant būtume išskaistinti, kaip jis skaistus.“²¹

Ir galiausiai šis įkvepiantis apaštalo Pauliaus pareiškimas: „Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina.“²²

Nuolat prašykime Kristaus stiprinti mūsų širdis ir pripildyti jas savo meilės, to meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 2 Nefio 32:5.
2. 2 Timotiejui 3:1.
3. Žr. DS 8:2.
4. Žr. DS 85:6.
5. Žr. DS 8:2
6. "Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise," *Liahona*, June 1997, 10.
7. Moronio 8:26.
8. Almos 12:10.
9. Helamano 3:35.
10. Psalmyno 34:18.
11. 2 Nefio 33:1; kursyvas pridėtas.
12. "Seek Learning by Faith," *Liahona*, Sept. 2007, 17.
13. Mato 5:8.
14. Jokūbo kn. 3:2.
15. DS 121:34-35
16. Helamano 12:2.
17. Žr. DS 121:36-37.
18. DS 63:55.
19. DS 112:10.
20. DS 121:37-38.
21. Moronio 7:48.
22. Filipiečiams 4:13.